

[Hagbart Berg.]

træffes under normale Forhold; dette viste vi, da vi havde Regeringen i 1920—24.

Naar vi nu under den sidste Krise har stillet os afgørende modvillige overfor dette at søge Erhvervskrisen afhjulpet gennem øget Beskyttelse, det være sig gennem direkte Øgelse af Tolden eller gennem Socialdemokratiets Forslag om Tilskud til arbejdsløse o. s. v., hænger dette sammen med, at enhver maa erkende — det har Socialdemokratiet ogsaa erkendt —, at i meget væsentlig Grad har de senere Aars Krise været en Landbrugskrise; og naar det kan paavises med tørre Tal, at der alt i vor nuværende Toldlov indeholdes en Beskyttelse, der betyder meget store Beløb pr. beskæftiget Arbejder indenfor en Række Erhverv, og man tillige maa erkende, at det er de ubeskyttede Erhverv, der lider mest, maa vi anse det for urimeligt at gaa til en øget Beskyttelse paa de Omraader, hvor der i Forvejen er Beskyttelse.

Jeg vil gerne, fordi det har sin Betydning, nævne enkelte faktiske Forhold. Den ærede Forespørger nævnte, at Skotøjsindustrien havde øgede Vanskeligheder, og det er rigtigt, at der er en uhyggelig stor Arbejdsløshed indenfor denne Industri. Men Forholdet er dog det, at medens der i 1927 blev indført 757 000 kg udenlandsk Fodtøj, blev der i 1928 kun indført 662 000 kg. Jeg vil gerne spørge: Tror man, at man i Tider som disse kan gaa til noget i Retning af det, der har været Forslag fremme om, nemlig at vi skulde op paa en Toldbeskyttelse af 5 Kr. for et Par Arbejdsstøvler?

Den ærede Forespørger nævnte i sin Tale ogsaa den Arbejdsløshed, der var blandt Landarbejderne. Naar Forholdet er det, at vi efter den sidste Statistik for københavnske Skotøjsarbejdere har en Timebetaling af Kr. 1,58 eller Kr. 12,64 om Dagen — jeg ved ikke, om Lønnen muligvis er gaaet noget ned, men disse Tal er taget fra den sidste Statistik, vi har —, vil jeg gerne spørge, om det saa er rimeligt at øge Prisen paa Fodtøjet til Skade for den store arbejdende og forbrugende Befolkning, ikke mindst for de arbejdsløse Landarbejdere, Kammeraterne, Partifællerne ude paa Landet, der maa arbejde for en Dagløn, der kun er Halvdelen eller maaske kun Tredieparten af det, som deres Kammerater herinde i København kan tjene? En saadan Politik mener vi ikke at kunne følge.

Det er urimeligt at stille Problemet op saaledes, som man gør det fra visse Si-

der. Jeg skal endnu kun minde om, at vi har set Formanden for en bestemt Organisation: Malerne, udtale, at man kunde ikke gaa ned med Lønnen for Malerarbejde, fordi man skulde forsørge en Fjerdepart af Fagets Arbejdere, som var arbejdsløse. Er det ikke den omvendte Verden? Samtidig med at der ligger Masser af Arbejde og venter paa Udførelse, siger man: vi kan ikke gøre det billigere, fordi vi skal føde Fjerdeparten indenfor Faget paa Grund af Arbejdsløshed. Det er fuldkommen urigtigt, naar man fra Socialdemokratiets Side Gang paa Gang søger at fremstille Sagen saaledes, at Venstre for sit Vedkommende skulde være Tilhænger af lavere Løn og længere Arbejdstid. Vi har klarligen sagt, at vi ikke nærer en saadan Opfattelse, vi har aldrig stillet Problemet saaledes op, og vi ønsker ikke noget saadant. Vort Parti, som formentlig andre Partier, ønsker selv sagt, at Arbejderne til enhver Tid skal have den højest mulige Arbejds løn, ogsaa under Hensyn til, hvad der blev nævnt af den ærede Forespørger, Købekraften, der kommer hele Befolkningen til gode. Men vi maa holde paa, at Overkanten den højeste Betaling, maa være den, der betinger en Produktion, der kan sælges, en Produktion, vi har Raad til at afkøbe det paa-gældende Fag, og som er i Stand til at konkurrere med de os omgivende Lande.

Jeg tror ikke, man kan opretholde den Teori, at det under Hensyn til Arbejdsløsheden skulde være særligt formaalistjelligt at have en meget kort Arbejdstid. Jeg erindrer, at en af Socialdemokratiets førre Mænd, Gustav Bang, en Gang har skrevet, at Maalet maatte være at naa ned til en Arbejdstid af 4 Timer. Tror nogen, det vilde være tjenligt?

Jeg skal ikke her udtale mig om, hvor lang Arbejdstiden skal være i det ene og det andet Erhverv — det maa afhænge af Forholdene —, men jeg vil protestere mod, at man fra anden Side søger at skyde os i Skoene, at vi skulde nære Ønsker om at gøre Arbejdsvilkaarene daarligere for den arbejdende Del af Befolkningen. Ganske det modsatte er Tilfældet.

Vort Hovedsynspunkt er, som sagt, at vi ikke ved Lovforanstaltninger vil gennemføre noget, der kan virke skadeligt for store Dele af Befolkningen i Form af øgede Varepriser. Jeg kan derfor ikke indrømme, at den Politik, Regeringen har ført, er fejlet, men jeg peger fremdeles paa, at Lovgivningsmagtens første og fornemste Opgave er at sørge for, at de offentlige Udgifter bliver saa smaa som muligt.